

forekommer mig, at naar man har forladt det i det tidligere Lovforslag Paatænkte, at tvinge Kommunerne til at opføre særlige Epidemihuse, saa er man gaaet en feil Vej, thi skulle vi have Sikkerhed mod Epidemier, og skal man kunne træde resolut og kraftigt op imod dem, gjælder det netop om rundt omkring at have de fornødne Lokaler tilstede, men naar man har offret denne Fordring, ligger det selvfølgerlig deri, at man ikke mener at kunne paabyrde Kommunerne alle disse Udgifter, men saa kan og maa det ogsaa være en Sag for Staten at sørge for, at der rundt omkring paa de forskjellige Steder overfor de her omhandlede Sygdomme, der optræde epidemisk, findes Lokaler, som de stedlige Myndigheder kunne benytte strax, naar der viser sig Fare for Smittens Udbredelse. Derfor mener jeg, at det er en Feil, at disse Epidemihuse ere forladte. Vi bør have dem ligesaa sikkert, som vi nu have Epidemihuse staaende rede for de Syge fra Søen, men selvfølgerlig maa det være Statens Sag at tage saadanne Forholdsregler, som ere nødvendige lige overfor Faren for Epidemisygdomme i Samfundet. Fordi man imidlertid har nogle Indvendinger mod enkelte Paragrafer, mener jeg alligevel, at man med Tilfredshed kan hilse Lovforslagets Fremkomst, og jeg haaber ogsaa, at det vil faae en fuldgyldig Behandling i et Udvalg. Jeg vil tilføie, at smitsomme Sygdomme ikke ere en Ting for sig; de berøre hele Sundhedstilstanden, alle de hygieiniske Forhold i Landet, og jeg mener, at tage vi først fat paa det, maa vi, det haaber jeg da, med Nødvendighed ogsaa komme til at behandle Sygdomsforholdene og Sygdomspleien her i Landet. Der tales fra alle Sider nu om Stunder bestandig om, at man skal imødekomme Arbeidernes Fordringer og se, om det ikke er muligt at hjælpe dem frem overalt, hvor deres Krav ere berettigede. Efter min Opfattelse gives der ikke en mere berettiget Fordring fra enhver Klasse og ethvert Individ end den, at Samfundet skal gjøre sit Yderste for at skjærme dem mod Sygdommen og Sygdommens Følger for Individ, Familie og Samfund, og det forekommer mig, at det er for lidt for Lovgivningen, naar den tager fat paa dette, kun at tale om de smitsomme Sygdomme; thi hvoreledes begynder de smitsomme Sygdomme? Vi maa have de hygieiniske Forhold i det Hele frem her i Landet og sørge for ved dette Lovforslag, som nu er kommet frem, at arbejde hen til en bedre og fornuftigere Ordning paa dette Omraade. Det er alt for utaaaleligt at tænke sig, at Lægevidenskaben, Kirurgien og Alt, hvad dertil hører, Dag

for Dag gjør større og større Fremskridt, man lærer at behandle bedre og bedre de Syge, at frelse dem for Videlser, og at saa skal man bestandig møde Spørgsmaalet: Hvem skal betale det? Videnskabens Velsignelser, og jeg kan sige, Kunstens Fremskridt komme nu kun de Rige og Velhavende til Gode. Vi maa bringe det dertil, at alle Videnskabens og Kunstens Goder paa dette Omraade gennem Samfundet komme til at gavne de Enkelte i alle Klasser. Vi maa arbejde hen til en fri og billig Sygepleie for alle i Samfundet. Med disse Ord skal jeg tillade mig at anbefale Forslaget.

Dan: Jeg har et Par Bemærkninger at gjøre til det ærede Medlem for Præstø Amt's 3die Valgkreds (Vest). Det, jeg nærmest skal tillade mig at lægge Vægt paa, er, hvad det ærede Medlem udtalte om Erstatningsspørgsmaalet. Det kan dog vistnok ikke vække Anstød, at man har en Paragraf i Loven, som giver den Enkelte fuld Erstatning for de Anstalter, der skulde gjøres i den omhandlede Retning. Med Hensyn til Kommunerne maa det jo bestemt fastholdes og erindres, at det er forstudsvis, Kommunerne skulle udrede Udgifterne, og saaledes, at de senere skulle have dem tilbagebetalte efter en nærmere Opgjørelse. Det ærede Medlem mente, at det var en Modsigelse hos mig, at jeg havde udtalt mig om, at denne Lov kun sjældent vilde komme til Anvendelse, naar det faaes i Forbindelse med, at Loven kun var givet for en Tid af 5 Aar. Hertil skal jeg bemærke, at hvis det skulde ske, at der ikke skete Noget i de 5 Aar, som kunde blive ophjænde og veiledende med Hensyn til en saadan Lov, vilde jeg finde det meget heldigt og ønskeligt, og jeg siger da: Saa meget desto bedre. Derjom det ikke skulde ske, derjom der ikke foresaldt noget af den Slags sørgelige Ting som smitsomme Sygdomme, saa vil jeg mene, at man efter 5 Aars Forløb kan forny Loven med den samme Bestemmelse; det er der ikke Noget iveien for. Heldigst er det jo, naar man ikke faar Brug for en saadan Lov, og derfor kan der ikke være Noget at beklage sig over med Hensyn til, at man muligvis ikke efter 5 Aars Forløb har indhøstet de fornødne Erfaringer for at kunne gjøre sig en Forestilling om en saadan Lovs Væsen og Bestaaenhed. Ethvert Lovforslag, som er nyt — og dertil regner jeg dette — maa væsentlig betragtes som et Forsøg; Tiden maa vise, i hvilket Forhold man kan komme til at staa til en saadan Lov, og det efter den Erfaring, man gjør.